

ಅವರಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಇಸ್ಲೇಲಿನ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಕಾರಣ ಅವರ ದೇಶಪ್ರೇಮ, ಪ್ರತಿಭೆ ಮತ್ತು ಪರಾಕ್ರಮ.

‘ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಶಕ್ತಿವೃದ್ಧಿ’, ‘ಕತ್ತಲೆಯನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸಿದರೆ ಸಾಲದು, ಬೆಳಕನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಲು ಕಲಿಯಬೇಕು.’ ‘ಶ್ರದ್ಧೆ ಒಂದು ಆತ್ಮಗುಣ, ಮನಸ್ಸಿನ ಒಂದು ಮಹಾ ಅಸ್ತ. ಅದರ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ, ಎಲ್ಲ ಕಾಲದಲ್ಲೂ ಪಡೆಯಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಆಯುಸ್ಸು, ಆರೋಗ್ಯ, ಉದ್ಯಮ, ಆನಂದ - ಈ ಎಲ್ಲವುಗಳ ಮೇಲೆ

ಶ್ರದ್ಧೆಯ ಪರಿಣಾಮ ಆಗುವುದು ಶತಸ್ತದ್ಧ.

‘ಶ್ರದ್ಧಾವಾನ್ ಲಭತೇ ಜ್ಞಾನಂ’ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಕುದುರಿಸಿದರೆ ಅವರು ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆಯನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದು. ‘ಬದುಕಿಗೊಂದು ಬೆಳಕು ಬೇಕು’. ಅದರಿಂದ ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧ್ಯ. ‘ಬಹುಜನ ಹಿತಾಯ’ ಎಂಬ ತತ್ವಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಜೀವನ ಮುಡಿಪಾಗಿರಬೇಕು. ಅದರಿಂದ ಮಾತ್ರವೇ ದೇಶದ ಉದ್ಧಾರ ಸಾಧ್ಯ.

ಪುಸ್ತಕ ಪರಿಚಯ

‘ಸೃಜನಾತ್ಮಕ, ಸರಸ, ಹೃದ್ಯ ಅನುವಾದ’

ಕೆ ಅನಂತರಾಮು

ಸಂಗ್ರಹ ರಾಮಾಯಣ, ಭಾರತ, ಭಾಗವತ : ಅನುವಾದ : ಸಿ.ಪಿ.ಕೆ.

ಪ್ರಕಾಶಕರು : ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಪ್ರಿಂಟಿಂಗ್ ಆಂಡ್ ಪಬ್ಲಿಷಿಂಗ್ ಹೌಸ್, ನಂ. ೩೪೧, ಕಾಳಮ್ಮನ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಬೀದಿ, ಮೈಸೂರು ೫೭೦ ೦೦೧
ಪುಟಗಳು : ೬೯೬ ; ಬೆಲೆ : ರೂ. ೬೦೦/-

ಸಿ.ಪಿ.ಕೆ. ಎಂಬ ಕಾವ್ಯನಾಮದಿಂದ ಪ್ರಖ್ಯಾತರಾಗಿರುವ ಡಾ. ಸಿ.ಪಿ. ಕೃಷ್ಣಕುಮಾರ್ ಮುನ್ಸೂರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಕನ್ನಡಾಂಜೆಯ ಕೈಂಕರ್ಯವನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ, ಬಹುಮುಖವಾಗಿ ನೆರವೇರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬಹು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗೆ ಅನುವಾದಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವರು ಸಿದ್ಧಹಸ್ತರಾಗಿ, ಹತ್ತಾರು ಗಣ್ಯಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಸಾಹಿತ್ಯ ಭಂಡಾರಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ರಾಮಾಯಣ, ಮಹಾಭಾರತ ಮತ್ತು ಭಾಗವತ ಎಂಬ ಮೂರು ಗ್ರಂಥಗಳ ಕನ್ನಡಾನುವಾದವು ಸುಮಾರು ೭೦೦ ಪುಟಗಳ ಬೃಹತ್ ಸಂಪುಟವಾಗಿ ಹೊರಬಂದು, ಅದು ಸಿ.ಪಿ.ಕೆ. ಅವರ ಭಾಷಾಂತರ ಕೌಶಲದ ಕೀರ್ತಿಶಿಖರವಾಗಿದೆ.

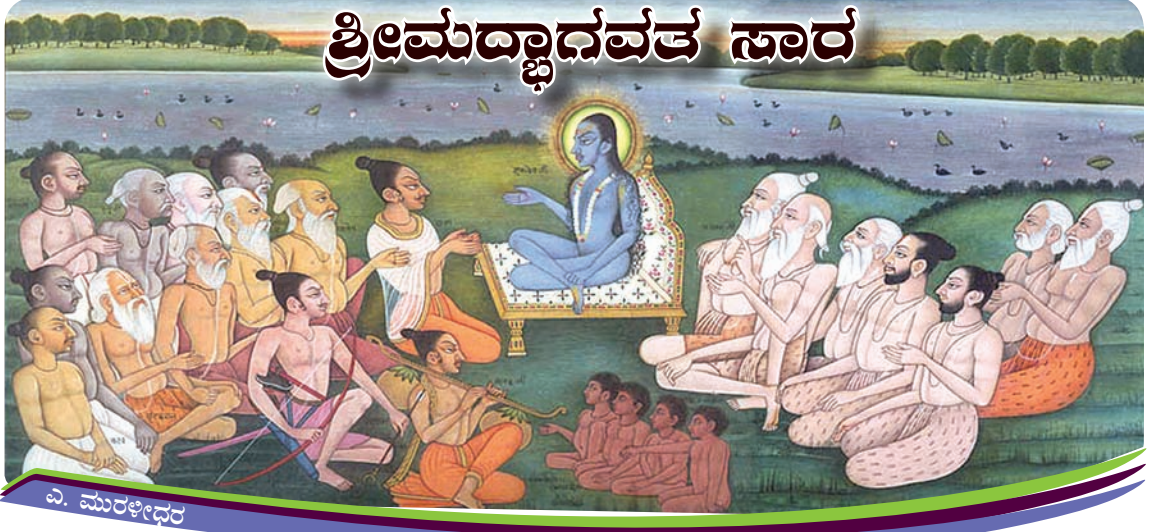
ಸುಮಾರು ೭೫ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಪಂಡಿತ ಎ.ಎಂ. ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರಿಯರ್ ಎಂಬ ಹಿರಿಯ ವಿದ್ವಾಂಸರೊಬ್ಬರು ಈ ಮೇಲ್ಕಂಡ ಮೂರೂ ಗ್ರಂಥಗಳ ಸಾರಸಂಗ್ರಹವೊಂದನ್ನು ಹೊರತಂದಿದ್ದರು. ಅದು ಸಂಸ್ಕೃತ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಆ ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಿ.ಪಿ.ಕೆ. ಅವರು ಆ ಶ್ಲೋಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕನ್ನಡ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಎದ್ದುಕಾಣುವಂತೆ ಮೊದಲಿಗೆ ಬರೆದು, ಅವುಗಳಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಅವುಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಭಾಷಾಂತರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರಿಯರ್ ಅವರನ್ನು ಕುರಿತು ಸಿ.ಪಿ.ಕೆ. ಅವರು “ಅವರ ವಿದ್ವತ್ತು ಹಾಗೂ ಸಂಗ್ರಹಕೌಶಲ ಅದ್ಭುತವಾದುದು; ‘ಸೃಜನಾತ್ಮಕವಾದ ಸಂಗ್ರಹ’ ಕಾರ್ಯ ಅವರದು” ಎಂದು ಮೆಚ್ಚಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮಾತನ್ನೇ ಮುಂದುವರಿಸಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಸಿ.ಪಿ.ಕೆ. ಅವರ ಈ ಅನುವಾದ ಕೂಡ ‘ಸೃಜನಾತ್ಮಕವಾದುದು ; ಸರಸವಾದುದು, ಹೃದ್ಯವಾದುದು. ಸಿ.ಪಿ.ಕೆ. ಅವರು ಮೂಲತಃ ಒಬ್ಬ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕವಿ; ಆ ಕವಿತ್ವರಚನಾಗುಣವೇ ಈ ಅನುವಾದದಲ್ಲಿಯೂ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗಿದ್ದು ಇದನ್ನೊಂದು ಸೃಜನಶೀಲ, ಸ್ವೋಪಜ್ಞ, ಪ್ರತಿಭಾಪೂರ್ಣ ಗುಣಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಮಹತ್ವತಿಯನ್ನಾಗಿ ರೂಪಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದೆ.

ರಾಮಾಯಣ, ಮಹಾಭಾರತ ಮತ್ತು ಭಾಗವತವೆಂಬ ಈ ಮೂರು ಗ್ರಂಥಗಳು ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಆಧಾರ ಸ್ತಂಭಗಳು, ರತ್ನತ್ರಯಗಳು, ಮೂರು ಕಣ್ಣುಗಳು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿವಾದಿತವಾಗಿರುವ ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಕಾಲದೇಶಗಳ ಎಲ್ಲೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ಎಲ್ಲ ಕಾಲಕ್ಕೂ ಉಪಾದೇಯವಾಗಿರುವಂಥವು. ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಅವೆಲ್ಲ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಗ್ರಂಥಗಳು. ಮಹಾಭಾರತವಂತೂ ಒಂದು ಲಕ್ಷಶ್ಲೋಕಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು ಜಗತ್ತಿನ ಅತ್ಯಂತ ದೊಡ್ಡ ಮಹಾಕಾವ್ಯವೆಂಬ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರವಾಗಿದೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಆಸ್ವಾದಿಸುವಷ್ಟು ವ್ಯವಧಾನವಿಲ್ಲದ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ, ಸಿ.ಪಿ.ಕೆ. ಅವರ ಈ ಅನುವಾದಗ್ರಂಥಗಳು ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷದಂತಿವೆ, ಕಾಮಧೇನುವಿನಂತಿವೆ.

ಸಿ.ಪಿ.ಕೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಭಾಷಾಂತರ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಸ್ಕೃತವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ವೇದ್ಯವಾಗುವ ಭಾವಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಸವಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಹು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸೆರೆಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಮೂಲರಚನೆಯ ಯಾವ ಸಂಗತಿಯೂ, ಯಾವ ಸ್ವಾರಸ್ಯವೂ ಕಳೆದುಹೋಗದಂತೆ ಎಚ್ಚರವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅರ್ಥಾನುಸಂಧಾನಕ್ಕೆ ನೆರವಾಗುವಂತೆ ಮೂಲಶ್ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ಪದಗಳನ್ನು ಅನುವಾದದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲೇಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಬಂದಾಗ, ಅವುಗಳನ್ನು ಆವರಣ ಚಿಹ್ನೆಗಳೊಳಗೆ ಇಟ್ಟಿರುವುದು ಗಮನಾರ್ಹ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಮೂಲಶ್ಲೋಕದೊಡನೆ ಸಿ.ಪಿ.ಕೆ. ಅವರ ಕನ್ನಡಾನುವಾದವನ್ನು ಹೋಲಿಸುವ, ತನ್ಮೂಲಕ ಎರಡರ ಸ್ವಾರಸ್ಯವನ್ನು ಸವಿಯುವ ಸೌಲಭ್ಯ ಪುಸ್ತಕದುದ್ದಕ್ಕೂ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂದಿನ ಯುವಪೀಳಿಗೆಯವರು ಸಿ.ಪಿ.ಕೆ. ಅವರ ಈ ಉದ್ಗ್ರಂಥದತ್ತ ಕಣ್ಣುಹಾಯಿಸಿದರೆ, ಅವರ ಬದುಕು ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗುತ್ತದೆ, ಮಂಗಳಮಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಿ.ಪಿ.ಕೆ. ಅವರು ಶ್ರಮಸಾಧ್ಯವೂ, ಅತ್ಯಂತ ಉಪಯುಕ್ತವೂ ಆದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿ ಕೃತಾರ್ಥರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಸನಾತನ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಪ್ರೇಮಿಗಳಾದ ಕನ್ನಡಿಗರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅವರು ಸದಾಕಾಲವೂ ನೆಲೆಸಿರುತ್ತಾರೆ.

ಶ್ರೀಮದ್ಭಗವತ್ ಸಾರ

ಅಷ್ಟಮ ಸ್ಕಂಧ

ಒಮ್ಮೆ ಇಂದ್ರನು ದೈತ್ಯರ ಮೇಲೆ ನಡೆದ ಯುದ್ಧದ ಗೆಲುವಿನ ಹರ್ಷದಿಂದ ಮದೋನ್ಮತ್ತನಾಗಿ, ಅಟ್ಟಹಾಸದಿಂದ ಐರಾವತವನ್ನೇರಿ, ಮೆರವಣಿಗೆಗೆ ಹೊರಟನು. ದೂರ್ವಾಸ ಮುನಿಗಳು ಈ ಮೆರವಣಿಗೆಗೆ ಎದುರಾಗಿ ಬಂದರು. ಅವರು ಬೆಳಗಿನ ಜಾವದ ಸ್ನಾನ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಪಾರ್ವತಿ ಪರಮೇಶ್ವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದ ಪುಷ್ಪಮಾಲೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಪುಷ್ಪಮಾಲೆಯ ಪ್ರಸಾದವು ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಅರ್ಹವೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ ಅದನ್ನು ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ಮತ್ತನಾದ ಇಂದ್ರನು ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಯೂ, ತಾನು ಧರಿಸದೆ ತನ್ನ ಆನೆಗೆ ಹಾಕಿದನು. ದೇವರ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ತಾನು ಧರಿಸದೆ ಐರಾವತಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ದೂರ್ವಾಸರು ಕೋಪಗೊಂಡರು. ಆನೆಯು ಆ ಹೂವಿನ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತೆಸೆದು ತನ್ನ ಕಾಲಿನಿಂದ ತುಳಿದುಹಾಕಿತು. ಇದರಿಂದ ಮತ್ತೂ ಕ್ರೋಧಗೊಂಡ ದೂರ್ವಾಸರು, “ಎಲೈ ಮದಾಂಧ ಇಂದ್ರನೆ, ರಾಜ್ಯಭ್ರಷ್ಟನಾಗು” ಎಂದು ಶಾಪಕೊಟ್ಟರು.

ದೂರ್ವಾಸರ ಶಾಪದ ಫಲವೋ ಎಂಬಂತೆ, ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ದೈತ್ಯರು ಇಂದ್ರನ ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದರು. ತ್ರಿಲೋಕಗಳು ಇಂದ್ರನ ಕೈತಪ್ಪಿದವು. ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯಜ್ಞಯಾಗಾದಿಗಳು ನಡೆಯದೆ ದೇವತೆಗಳ ಶಕ್ತಿ ಕುಂದತೊಡಗಿತು. ದೇವತೆಗಳು ಏನೂ ಮಾಡಲಾಗದೆ ಹತಾಶರಾದರು. ಕೊನೆಗೆ ಬ್ರಹ್ಮದೇವರನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಹೀಗೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು: “ಹೇ ದೇವಾದಿದೇವ, ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಕಾರಣನಾದ ನೀನು ದಿವ್ಯಮಂಗಳಕರನಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಕರುಣೆ ತೋರು. ನಮಗೆ ಬಂದಿರುವ ದುಃಖವನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸು.” ಶ್ರೀಹರಿಯು ಸೂರ್ಯಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾದ ತನ್ನ ದಿವ್ಯತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೇವಲ ಬ್ರಹ್ಮ ರುದ್ರಾದಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಗೋಚರನಾದನು. “ಎಲೈ ದೇವತೆಗಳೇ, ನಿಮ್ಮ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಈಗ

ನೀವು ದಾನವರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಸಂಧಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ದೊರಕುವ ಸಕಲ ಗಿಡ, ಬಳ್ಳಿ, ಔಷಧಿ, ಹುಲ್ಲುಗರಿಕೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ, ಮಂದರಪರ್ವತವನ್ನು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿಟ್ಟು ವಾಸುಕಿಯನ್ನು (ಆದಿಶೇಷ) ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಮಥಿಸಬೇಕು. ಆಗ ಮೊದಲು ಹಾಲಾಹಲ ಬರುತ್ತದೆ. ನಂತರ ಅನೇಕ ವಸ್ತುಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಅಮೃತವು ಬರುತ್ತದೆ. ಆ ಅಮೃತವೇ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ತೇಜಸ್ಸು, ರಾಜ್ಯೋತ್ತಮ ಮತ್ತು ಸಕಲಭಾಗ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅದೃಶ್ಯನಾದನು. ನಂತರ ಇಂದ್ರನು ಬ್ರಹ್ಮ ರುದ್ರಾದಿಗಳ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ, ಸಮುದ್ರ ಮಥನಕ್ಕೆ ದೈತ್ಯರ ಸಹಾಯ ಪಡೆಯಲು ದೈತ್ಯ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾದ ಬಲಿಯ ಬಳಿಗೆ ಸಂಧಿಗಾಗಿ ಹೋದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಅಮೃತವನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಸಮುದ್ರಮಥನಕ್ಕೆ ಮುಂದಾದರು. ದೈತ್ಯರು ಮತ್ತು ದೇವತೆಗಳು ಮಂದರ ಪರ್ವತವನ್ನು ತಂದು ಅದಕ್ಕೆ ವಾಸುಕಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಕಡೆಯಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು.

ಸಮುದ್ರ ಮಥನವು ಒಂದೆರಡು ಸುತ್ತು ಬರುವುದರೊಳಗೆ, ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಿಲ್ಲದೆ ಕುಸಿಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಕಂಗಾಲಾದರು. ಶ್ರೀಹರಿಯು ಕೂರ್ಮಾವತಾರವನ್ನೆತ್ತಿ ಪರ್ವತವು ಕುಸಿಯದಂತೆ ತಡೆದನು. ಇದಾಗಿ ಕೆಲ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸುಕಿಯು ಸುಸ್ತಾಗಿ ಏದುಸಿರುಬಿಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಆತನ ಬಾಯಿಂದ ಹೊರಟ ಅಗ್ನಿಜ್ವಾಲೆಗೆ ಮುಖಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ದೈತ್ಯರು ಕಂಗೆಟ್ಟರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ ವಾಯುದೇವನು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ತಂಪಾದ ಗಾಳಿಯನ್ನು ಬೀಸಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ದಣಿವಾರಿಸಿಕೊಂಡ ದೇವತೆಗಳು ಮತ್ತು ದೈತ್ಯರು ಮತ್ತೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಕಡೆಯಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು.

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಾದ ನಂತರ ಸಮುದ್ರಮಧ್ಯದಿಂದ ಹಾಲಾಹಲ ವೆಂಬ ಅತ್ಯುಗ್ರ ವಿಷವು ಹುಟ್ಟಿ ವ್ಯಾಪಿಸತೊಡಗಿತು. ಇದರ ಜ್ವಾಲೆಯನ್ನು ಸಹಿಸಲಾಗದೆ ದೇವತೆಗಳು, ದಾನವರು, ಪ್ರಾಣಿ, ಪಕ್ಷಿ ಸಂಕುಲಗಳು ಕಂಗೆಟ್ಟು ಹೋದರು. ಈ ಆಪತ್ತನ್ನು

ಪರಿಹರಿಸಲು ಮಹಾದೇವ ಶಿವನೇ ಸಮರ್ಥನೆಂದು ತಿಳಿದು ದೇವತೆಗಳು ದೈತ್ಯರು ಅವನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು. ಅವರ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸಿದ ರುದ್ರನು ಹಾಲಹಲವನ್ನು ಕುಡಿದನು. ಆ ಹಾಲಾಹಲವು ರುದ್ರನ ಶರೀರಕ್ಕಿಳಿಯದಂತೆ ಪಾರ್ವತೀದೇವಿಯು ರುದ್ರನ ಗಂಟಲನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದು, ಅದನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ತಡೆದಳು. ಅಂದಿನಿಂದ ರುದ್ರನು 'ನೀಲಕಂಠ'ನೆಂದೇ ಪ್ರಖ್ಯಾತನಾದನು.

ದೇವದಾನವರು ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮಥಿಸತೊಡಗಿದರು. ಈ ಬಾರಿ ಮೊದಲು ಕಾಮಧೇನು ಜನಿಸಿತು. ಅದನ್ನು ಋಷಿಮುನಿಗಳು ಯಜ್ಞಕ್ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಮುಂದೆ ಶುಭವಾದ ಅಶ್ವವು ಜನಿಸಿತು. ಅದನ್ನು ಬಲಿ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯು ಪಡೆದುಕೊಂಡನು. ಮುಂದೆ ಐರಾವತವೆಂಬ ಬಿಳಿ ಆನೆಯು ಬಂದಿತು. ಅದರ ಸೌಂದರ್ಯ ಮತ್ತು ಗಾಂಭೀರ್ಯಗಳಿಗೆ ಮಾರುಹೋಗಿ ಇಂದ್ರನು ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದನು. ಮುಂದೆ ಅಷ್ಟದಿಗ್ಗಜಗಳು ಎಂಬ ಎಂಟು ಹೆಣ್ಣುನೆಗಳು ಹಾಗೂ ಕೌಸ್ತುಭ ಮಣಿಯು ಹೊರಬಂದವು. ಕೌಸ್ತುಭಮಣಿಯನ್ನು ವಿಷ್ಣುವು ತನ್ನ ಕಂಠಹಾರವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದನು. ಮುಂದೆ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಅಲಂಕಾರಪ್ರಾಯವಾದ ಪಾರಿಜಾತ ಮತ್ತು ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡವು. ನಂತರ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೇ ಉದಯಿಸಿಬಂದಳು. ಅವಳು ಸರ್ವೋತ್ತಮನಾದ ಶ್ರೀಹರಿಯನ್ನೇ ಪತಿಯೆಂದು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಆತನ ವಕ್ಷಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದಳು. ನಂತರ ಚಂದ್ರನು ಬಂದನು. ತರುವಾಯ ವಾರುಣಿಕನ್ಯೆ ಬಂದಾಗ ಅವಳನ್ನು ದೈತ್ಯರು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು.

ಕಟ್ಟಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಧನ್ವಂತರಿ ಅವತಾರದಿಂದ ಮಂದಸ್ಮಿತನಾಗಿ ಅಮೃತ ಕಲಶವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅವತರಿಸಿದನು. ಅಮೃತವನ್ನು ದೈತ್ಯರು ಕಸಿದುಕೊಂಡು ಓಡಿದರು.

ದೇವತೆಗಳ ಸಂಕಷ್ಟವನ್ನು ನೋಡಲಾಗದ ಹರಿಯು ಮೋಹಿನಿ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದನು. ಆಕೆಯ ರೂಪ ಯೌವನಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಮರುಳಾದ ದಾನವರು, ಅಮೃತವನ್ನು ಸಮನಾಗಿ ಹಂಚಬೇಕೆಂದು ಆಕೆಯ ಮೊರೆಹೊಕ್ಕರು. ಆಕೆಯು ದೇವ - ದಾನವರನ್ನು ಸಾಲಾಗಿ ಕೂರಿಸಿದಳು. ತನ್ನ ಹಾವಭಾವಗಳನ್ನು ದಾನವರಿಗೆ ತೋರಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಮರಳುಮಾಡುತ್ತ, ಅಮೃತವನ್ನು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ನೀಡಿದಳು. ದೈತ್ಯರಿಗೆ ಅಮೃತವು ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ.

ವಾಮನವಾತಾರ: ಮಾಯಾವಿಯಾದ ಶ್ರೀಹರಿಯು ತಮ್ಮನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿಸಿ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಅಮೃತ ಕುಡಿಸಿದ್ದರಿಂದ ದಾನವರು ಕುಪಿತರಾದರು. ಮುಂದೆ ನಡೆದ ದೇವದಾನವರ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ದಾನವರು ಬಹುತೇಕ ಸೋತುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ, ದೈತ್ಯರ ಗುರುವಾದ ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಮೃತಸಂಜೀವಿನಿ ವಿದ್ಯೆಯು ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅದರಂತೆ, ಮರಣಗೊಂಡ ದೈತ್ಯರನ್ನು ಪುನಃ ಜೀವಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹುರಿದುಂಬಿಸಿದ್ದರು. ಇದರಿಂದ, ದೈತ್ಯರ ರಾಜನಾದ ಬಲಿಯು ತುಂಬಾ ಸಂತಸಗೊಂಡು ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರನ್ನೂ ಋಷಿಮುನಿಗಳನ್ನೂ ಆದರಿಸಿ ಸತ್ಕರಿಸಿದನು. ಇದರಿಂದ ಸಂತುಷ್ಟರಾದ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಬಲಿಗೆ ತಮ್ಮ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಧಾರೆಯೆರೆದರು. ಇದಲ್ಲದೆ ಕುಲಪೋಹಿತರಾದ ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರು ಇಂದ್ರನನ್ನು ಮಣಿಸಿ ಬಲಿಯನ್ನು ಸ್ವರ್ಗಾಧಿಪತಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದ, 'ವಿಶ್ವಜಿತ್' ಎಂಬ ಯಾಗವನ್ನು ಬಲಿಯಿಂದ ವೇದೋಕ್ತವಾಗಿ ಮಾಡಿಸಿದರು. ಈ ಯಾಗದಿಂದ ಅಪಾರ ಬಲವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಬಲಿಯು ಇಂದ್ರನನ್ನು ಸದೆಬಡಿದು ತಾನೇ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಅಧಿಪತಿಯಾದನು.

ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಕಶ್ಯಪರ ಪತ್ನಿ ಅದಿತಿ ದೇವಿಯು ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಾದ ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಆದ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಕಂಡು